

Toen in het Oosten de eerste geel-roze vlammetjes uitsloegen, verliet Eckstein, wankelend en bedwelmd en met oversluerde ogen als één, die in zijn droom bij de Goden was, de slapende tuin, die opdook uit de al verijlende nevel.

Suze bleef nog in het priëel tot de vroege zon haar deed begrijpen, dat het dag was. Loom en met dromende ogen schreed ze naar het huis, waar het plotseling tot haar doordrong, dat ze haar bed moest beslapen voor Sanne.

Langzaam ontkleedde ze zich, maar ze wies zich niet en liet haar haren ongeborsteld, Want het water kon de indruk van zijn vingers en het merk van zijn lippen afwissen. .

Ze sliep — tot laat in de dag.

Tijdens Nico's korte afwezigheid kwam Eckstein iedere dag, soms meer dan eens, 's morgens of 's middags en elke avond. Het was koeler geworden, ze waren niet meer in de tuin, maar boven in hun „eigen" kamer.

Ze waren beiden geen mensen meer, maar engelen, gelukzalige, reine, goddelik-goede engelen. Al hun woorden waren mooi; hun gelaat, hun handen, heel hun wezen was in een verheerlikende glans gedrenkt, zij stráálden het geluk uit.

Geen van beiden verlangden een tweede Julnacht als daarbuiten in het priëel, want hogers dan dat was er niet en zij voelden of ze door herhaling hun zuivere gedachtenis zouden bezoedelen.

Zij zaten maar stil naast elkander; ieder woord van de een was een gouden druppel voor de ander om in zijn herinneringsbeker te bewaren. Zij konden elkander nu alles zeggen, de geheimste roerselen van hun ziel kwamen bloot; gedachten, wier bestaan zij zichzelf nooit bekend hadden, verlangens en fantasieën, te diep-geheimvol en te subtiel haast om met woorden aan te raken, alles kwam ongebroken en helder van hun lippen. En zonder aarzeling proefden zij het vertelde, begrepen het zonder vragen en zonder verwondering. Het was of hun zielen in elkander vastgroeiden en zij kregen sensaties, die het karakter van de ander eigen waren.

Dit alles was mogelijk geworden door die Julnacht. Nooit te voren hadden zij het bestaan van zulk een supreme overgave vermoed. Want niet hadden hun lichamen zich elkander gegéven, maar waren door hun zielen elkaar gebóden en in die vereeniging hunner lijven hadden hun zielen capaciteiten uitgewisseld.

